

De buren van

Timo en Ingrid: 'Als je echt wat wilt moet je doorzetten.'

Wilbert Bijzitter

'Het is echt een gouden greep geweest'

► Timo Lut en Ingrid Eradus, Kalteren 7, Diever

Zware gebinten herinneren aan de tijd dat hier in lang vervlogen tijden een keuterboer van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat sappelde voor de kost. Mensen en dieren onder hetzelfde dak; het erf, waar de kippen vrijelijk rondscharrelden, omzoomd door knoestige houtwallen. Naast de boerderij de hooiberg, het hooi hoog opgetast op zolder. Daaronder de varkens voor de slacht. Het nostalgische plaatje is weggegomd door de tijd, maar de sfeer van ooit is gebleven.

Roelof Tienkamp

Het was in 2001 toen ze vielen voor dit plekje aan de rand van Diever. Het deels verbouwde boerderijtje aan de klinkerweg, de landelijke omgeving, de rust. Hier zouden ze hun droom kunnen waarmaken. En dat deden ze. Bijna twee jaar lang werd afgebroken, puin geruimd en weer opgebouwd. Met respect voor hun stukje historisch erfgoed. In juni 2003 was het zover en kon Bed en Breakfast Kamer 7 de eerste gasten ontvangen. 'Dat was wel een heel bijzonder moment, ja.'

Het moment dat de deuren voor het eerst opengingen markeerde het einde van een lange zoektocht, die hen door een groot deel van het land voerde. Want gemakkelijk was het niet om hun ideaal te verwezenlijken. 'Het zet wel even je hele leven op de kop.' Maar, hoewel ze ook teleurstellingen te verwerken kregen, hielden ze hun ideaalbeeld voor ogen. 'Als je echt wat wilt moet je doorzetten, doorgaan. Uiteindelijk volgt dan toch de beloning.' Timo Lut (56) en Ingrid Eradus (53) vertellen hun verhaal aan de lange tafel in de

woonkamer met deels open keukens. Timo groeide op in Alkmaar, Ingrid in Callantsog, waar haar ouders een pensioen bestierden. Ze spotten elkaar voor het eerst op de middelbare school. 'Timo was zij-instromer', zegt Ingrid, 'had eerst op een andere school gezeten.' Hij viel haar op omdat hij stoer overkwam ('ja', zegt hij, 'toen nog wel'), hij ving haar graag in z'n blikveld omdat hij haar mooi vond, 'met van die mooie benen.' Het was 1981 toen ze een relatie kregen. Zij was 18, hij 20. Nadat ze na een jaar de opleiding hadden afgerond scheidten zich hun wegen, maar hun relatie bleef intact. Timo verhuisde naar Groningen om 'Toegepaste Huishoudwetenschappen' te gaan studeren, Ingrid toog naar Amsterdam om horecacursussen te gaan volgen, een koksopleiding te doen en in de horeca te gaan werken. Vier jaar lang zagen ze elkaar alleen in de weekenden.

Timo: 'Dat is nooit een probleem geweest; we zagen het als een tijdelijke periode. Hoe jong we ook waren, die afstand is

nooit een bedreiging voor onze relatie geweest.' Nadat hij z'n studie had afgerond, kreeg hij een baan bij het Dijkzigt-ziekenhuis in Rotterdam en trok bij Ingrid in. 'Op een gegeven moment', zegt Timo, 'vroegen we ons af of Amsterdam wel de goede plek voor ons zou zijn als we kinderen zouden krijgen.. Ze vonden alle twee van niet. Ze verhuisden in 1991 naar Breukelen, trouwden en kregen hun eerste kind, Sascha (nu 24). 'Dat was een heftig jaartje, ja.' Dochter Marit (21) en zoon Daan (19) zouden nog volgen.

Een nieuwe toekomst

Het leven was goed. Ingrid werkte parttime als serveerster, Timo was hoofd facilitaire dienst in Woerden. Maar toch. Was dit wel uitdagend genoeg? Timo: 'We komen alle twee uit een middenstandsgeslacht. Dan zit het ondernemen je in de genen.' Een hotelletje, een B&B? Met een goed glas bij de hand praatten ze er samen over, filosofeerden over een nieuwe toekomst. En toen ging de knop om. 'We gaan het proberen.'

Ze zochten eerst in de regio rondom Breukelen. Dat wilde niet zo lukken. Ingrid: 'Toen zagen we een advertentie in de krant. Een boerderij in Holwerd, helemaal in Noord-Friesland, bij de Waddenzee.' De boerderij was mooi en authentiek genoeg, maar toen ze om zich heen keken vroegen ze zich af: willen we hier wel wonen in

die uitgestrektheid van aardappelvelden? Timo: 'Nee, dus. Maar door naar het hoge Noorden af te reizen waren we wel over een drempel gegaan. Het betekende dat we best wilden verhuizen om ons ideaal na te streven.' Haast was wel geboden: de kinderen waren 8, 6 en 4 jaar. 'Het was een drijfveer om het snel aan te pakken.' Ze draaiden hun tactiek om: zochten ze eerst naar een locatie, ze besloten nu eerst voor zekerheid te zorgen. Dus zocht Timo een baan in het Noorden. 'De huizen zijn er goedkoper, het is hier veel rustiger.' Hij vond een baan bij het toenmalige Lindestede in Wollega en kon het zoeken in deze regio beginnen. In 2001 vonden ze het hier, aan de rand van Diever. Hier moest het gaan gebeuren.

Oogstrelende hoogstandjes

Ze staan op voor de rondleiding naar het hart van Kamer 7: de voormalige hooischaar, waar architect en bouwers hoogstandjes hebben verricht. Drie oogstrelende gastenkamers, alles tot in perfectie afgewerkt. Apart zit- en slaapgedeelte, een eigen ingang en terras, uitzicht op het groen rondom. In de eetkamer gloeit het vuur in de houtkachel, in de gemeenschappelijke ruimte liggen de flessen wijn in geruimtelijke voorraad hoog opgetast. Verderop, los van de boerderij, een vierde verblijf - met sauna - dat in 2012 werd gerealiseerd om jongere gasten met wat extra wellness over te halen naar Drenthe te komen. 'Dan kunnen ook zij ontdekken hoe prachtig mooi het hier is', zegt Timo.

Samen runnen ze Kamer 7 met

een vaste rolverdeling. Een rotsvaste rolverdeling. Timo heeft weliswaar een drukke baan buitenshuis, eenmaal weer in Diever steekt hij ook de handen flink uit de mouwen. Ingrid kookt voor hun gasten, Timo is gastheer, schenkt de wijnen bij en maakt een praatje. 'In de keuken is Ingrid de baas', stelt hij lachend, 'een echte chef-kok. Die weet precies wat ze wil en dan hoeft ik echt niet te gaan tegensputteren. Dat heeft toch geen zin. Als zij met het dessert bezig is, dan mag ik het fornuis schoon gaan maken.' Hij haalt z'n schouders maar eens op. 'Ze is zo bevologen, hè? Het moet goed zijn, daar wijkt alles voor.' En doordeweeks maakt Ingrid maar al te graag een lijstje met klusjes die hij in het weekend mag doen: snoeien, maaien, repareren. En hij verzorgt de schapen, de paarden en de kippen. Het ontbijt verzorgt hij niet. 'Er zijn grenzen', klinkt het met een brede lach.

Terug aan de lange tafel in de woonkamer verzorgen ze samen de epiloog. Hoe blij ze zijn dat ze de stap jaren geleden hebben aangedurfd. Hoe bijzonder het is hier, in dat voormalige keuterboerderijtje, hun gasten in de watten te leggen. Over de reacties van hun gasten als het over Drenthe en de Drentse volksaard gaat. 'Ze vinden het prachtig. Dat je hier op straat nog wordt begroet, ook al ken je elkaar niet eens. Die no-nonsensehouding van de bevolking. Veel mensen uit het Westen kennen dat helemaal niet.' Dan zegt Ingrid: 'Het ging niet gemakkelijk allemaal, maar het is een gouden greep geweest.' Timo: 'Absoluut.'

► 'We laten mensen ontdekken hoe mooi het hier is'